

Podle soudní praxe může záznam zástavního práva býti povolen, i když v listině není zevrubně udána nemovitost, na kterou má záznam býti povolen. Povolil proto soud záznam zástavního práva, neboť jinak by návrhovatelka, které se zřejmě jedná jen o získání pořadí, mohla utrpěti ztrátu, kdyby zatím získal jiný věřitel zástavní právo na nemovitostech.

Nejvyšší soud návrh zcela zamítl.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně dovodil, že tu není předpokladů, aby mohla býti povolena žádaná exekuce uhražovací, mylil se však, když vyslovil, že může této žádosti částečně vyhověti, jako by šlo též o žádost knihovní. § 88 ex. ř., na který soud druhé stolice patrně myslí, nemůže býti oporou pro toto stanovisko, neboť pro posouzení exekuční žádosti jest použití především předpisů exekučního práva. V tomto směru platí zásada, že, nemůže-li býti povoleno vymáhajícím věřitelem navržené vnučené zřízení zástavního práva vkladem, nemůže býti nařízen bez výslovného návrhu záznam zástavního práva jako exekuce k zajištění (srov. judikaturu k § 370 ex. ř. uvedenou ve vydání Hartmannově z r. 1934 pod č. 46 a 47). Správně vyslovil recursní soud, že není tu ani exekučního titulu pro případný nárok na exekuční zajištění práva zástavního (srov. §§ 370 a 371 ex. ř.). Tím méně mohl však povolit záznam tohoto práva podle § 85 knih. zák. v rámci exekučního řízení — neboť nebylo vůbec žádáno o mimoexekuční knihovní zápis.

Čís. 17358.

Zákon o soukromých zaměstnancích č. 154/1934 Sb. z. a n.

Pokud zaměstnanec učinil zadost své zákonné povinnosti, oznámiti zaměstnavateli svoje onemocnění (§ 20, § 34 č. 4 uved. zák.).

(Rozh. ze dne 31. srpna 1939, Rv I 634/39.)

Žalobkyně se domáhá na žalované firmě zaplacení služebních požitků, jež jí náležejí do skončení služebního poměru po řádné výpovědi, tvrdíc, že nebyl dán důvod § 34 čís. 4 zák. čís. 154/1934 Sb. z. a n., z něhož žalovaná s ní zrušila služební poměr s okamžitou platností. Prvý soud uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Odvolací soud vychází z právního názoru, že žalovaná byla oprávněna zrušiti předčasně služební poměr se žalobkyní podle § 34, č. 4 zákona o soukromých zaměstnancích č. 154/1934 Sb. z. a n., neboť ža-

žalobkyně nevyhověla vůbec (tím méně ve lhůtě) oznamovací povinnosti a neučinila tak ani na výzvu žalované strany. Tomuto názoru nelze přisvědčiti. Při výkladu § 34, č. 4 zákona č. 154/1934 Sb. z. a n. jest přihlížeti k předpisu § 20 dotčeného zákona, jenž stanoví, že zaměstnanec je povinen co možná bez zbytečného odkladu oznámiti nebo dáti oznámiti zaměstnavateli, nemůže-li konati práce pro nemoc nebo úraz, a žádá-li to zaměstnavatel, předložiti mu podle možnosti lékařské potvrzení příslušné nemocenské pojišťovny, po kterou asi dobu bude k práci nezpůsobilý. Je nesporno, že žalobkyně nepřišla do práce u žalované v sobotu dne 24. září 1938 a že dne 25. září zaslala na adresu Františka L., jenž byl jejím bezprostředním představeným, dopis, došlý žalované straně dne 27. září 1938. V dopisu tom píše žalobkyně: »Promiňte mi, že jsem nepřišla v sobotu do práce, úplně mne ta situace nervově vyčerpala, takže nejsem při nejlepší vůli schopna práce.« Prvý soud správně dovodil, že tento dopis obsahuje oznámení nemoci ve smyslu § 20, odst. 1, zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. a že není ani podle dalšího svého obsahu oznámením jednostranného vystoupení žalobkyně ze služeb žalované strany pro neschopnost k práci, ke které byla žalobkyně podle smlouvy povinna. Uvedeným oznámením ze dne 25. září 1938 učinila žalobkyně zadost zákonné povinnosti § 20 zákona č. 154/1934 Sb. z. a n. i připomínce, resp. upozornění žalované ze dne 26. září 1938. V tomto dopise žalovaná totiž připomíná žalobkyni, že nutno se řádně omluvit, je-li vážně zaneprázdněna a nemůže vykonávati službu, a upozorňuje ji dále »že vynechání služby (práce) bez omluvy lze považovati po čtyrech dnech za vystoupení z práce, nedojde-li do té doby omluva nebo jiné oznámení o nemoci«. Žalobkyně na tento dopis žalované neodpověděla a žalovaná dopisem ze dne 30. září 1938 služební poměr se žalobkyní zrušila s okamžitou platností. Dopis žalované ze dne 26. září 1938 neobsahuje žádost její jako zaměstnavatelky žalobkyně ve smyslu § 20, odst. 1 zákona č. 154/1934 Sb. z. a n., totiž výzvu, aby žalobkyně předložila lékařské potvrzení; již dopisem ze dne 25. září 1938 žalobkyně učinila zadost oznamovací povinnosti uložené jí § 20 cit. zákona a proto nemusila znovu oznámiti žalované svoje onemocnění. Ježto žalobkyně své onemocnění žalované bez zbytečného odkladu oznámila, neměla žalovaná důležitého důvodu k předčasnému propuštění žalobkyně podle § 34, č. 4 zákona č. 154/1934 Sb. z. a n.

Čís. 17359.

Více mandantů neručí advokátovi za objednané advokátské úkony solidárně, nebylo-li takové ručení vymíněno.

Předpisu § 175 not. ř. jako speciálního ustanovení nelze použití obdobně.

(Rozh. ze dne 1. září 193, Rv I 49/39.)